

Recensie: Wilma Ferwerda

Pam Comijs: 'Doet u het daarvoor, mevrouw?' Het intieme en liefdevolle verhaal van een vrouw met en zonder borstkanker. Uitgeverij Altamira, Haarlem 2012. ISBN 978 94 013 0065 0 (Borstkanker.ED)

Soort boek/ziekte/stijl:

Het boek van Pam Comijs is een egodocument over het hele proces vanaf het ontdekken van borstkanker. Ze beschrijft de keuzes die op haar pad komen, hoe ze daar mee om gaat en hoe ze uiteindelijk gedurende een langere periode kankervrij is.

Over de schrijver:

Pam Comijs (1955) begon met coachen in 1984 en startte als één van de eersten in Nederland haar eigen coachingsbedrijf in 1998 'Verbinding', waar ze mensen uit het bedrijfsleven coachte naar persoonlijk leiderschap. In 2005 schreef ze een boek over coaching: 'De beste coach ben je zelf' In 2011 ontstond het verlangen meer te gaan schrijven en koos ze ervoor haar persoonlijk proces als onderwerp te nemen. Momenteel is ze ook te lezen op haar blog:

www.pamcomijs.nl/publiciste .

Korte beschrijving:

Ervaringsverhaal van Pam Comijs bij wie borstkanker werd geconstateerd. Zij beschrijft hoe zij haar eigen weg zoekt binnen de gezondheidszorg, op zoek naar de behandeling die het beste bij haar past, bij genezen en helen. Ze zoekt ook met de stem van haar ziel, omdat zij steun vindt bij haar spirituele levensvisie. Zo probeert ze haar lichaam zo goed mogelijk te ondersteunen. Het boek wil een lans breken om niet blindelings te vertrouwen op een zuiver technisch-medische aanpak, ook ruimte te geven aan de genezing van de ziel, haar emoties en gevoelens. In het boek worden vooraanstaande medici uit het niet-reguliere circuit besproken, waaronder de ideeën van Deepak Chopra, Lawrence Leshan en Carl Simonton. Zij noemt hen bruggenbouwers omdat zij vanuit hun reguliere opleiding zijn gaan zoeken naar een 'zachtere' aanpak van kanker, die aandacht heeft voor de ziel.

Wat viel op:

Pam beschrijft hoe de gezondheidszorg in Nederland alleen de focus heeft van de reguliere aanpak: opereren, bestralen en chemokuur. Dat de medici uitgepraat zijn als je een andere keuze wil maken. Pam pleit ervoor dat het goed zou zijn als er door artsen meer gekeken werd naar alternatieven, niet altijd behandelingen aangeboden werden bijvoorbeeld als een patiënt palliatief is. Dan zou ook meer gekeken kunnen worden naar vormen van psychosociale ondersteuning.

Dat geldt tevens voor de vergoedingen van de verzekeringen. Als je doet wat de medici adviseren kan je alles vergoed krijgen, als je een andere weg kiest, die misschien zelfs goedkoper is, dan zal je het meeste zelf moeten betalen. Je wordt als vreemd bekeken als je je niet door angst voor de dood (voor kanker) laat leiden, maar door liefde, zoals Pam dat beschrijft: "Ik kies voor wat goed voelt, wat me bekrachtigt, waar ik blij van word." Pam kiest niet klakkeloos voor het 'alternatieve' circuit en laat zich goed informeren door zowel de reguliere geneeskunst als de alternatieve visie. Veel van deze informatie geeft ze in het boek weer.

Citaten:

Blz 29: "Peter (haar echtgenoot red.) heeft het moeilijk..... 'Je kunt niet aan iedereen vertellen dat je borstkanker hebt en daar dan meteen bij zeggen dat je er niets aan laat doen. Niemand zal het begrijpen en je belast ze onnodig.'..... Iedereen zal denken dat ik dood ga, me zielig vinden, me beklagen en allerlei vragen stellen, die ik niet wil of kan beantwoorden."

Blz 126: “ ‘Als we kijken naar de mortaliteit is de kans dat u over 10 jaar nog in leven 24 %. Met chemotherapie krijgt je er nog 21 % bij. Doet u het daarvoor, mevrouw?’ vraagt de oncoloog dan uitnodigend, terwijl hij me afwachtend aankijkt en vriendelijk lacht.

Blz 187: “Afstand in tijd en ruimte creëert een andere gezichtspunt. Het medium dat me tot de borstoperatie overhaalde, vertelde me in welk jaar die ‘donkere energie’- zo zag hij de kanker in mijn borst- ontstaan was. Eerst kan ik het jaartal niet thuisbrengen, maar later schoot me te binnen dat we toen besloten om te gaan scheiden. Het zou dus zomaar kunnen dat een normale lichaamscel toen een stap dichterbij het carcinoom kwam. Ik zuchtte, blijkbaar moest ik weer terug naar die tijd, in gedachten en gevoelens.”